

POROČILO ERASMUS 2019

Letos sva se v Španijo na izmenjavo prijavili dve študentki, in sicer Petra in Manja. Najina pot se je začela 29. junija, ko sva z zagrebškega letališča leteli v Barcelono, potem pa z avtobusom naprej do Sant Feliuja de Guíxols.

Vreme je bilo lepo, zato je bil tudi sam let dokaj sproščen. Sva pa imeli kar nekaj težav, da sva našli avtobusno postajo in pravi avtobus za Sant Feliu. Tja sva prispeli okoli 16. ure. Z Glorio, lastnico podjetja Les Eroles, kjer sva delali, smo se dogovorili, da naju je prišla iskat na postajo in potem peljala domov. Stanovali sva pri družini Can Juanals, ki jo sestavljajo Gloria, Xavi in pa otroka Ada in Aram (9 in 7 let).

Delati sva začeli v ponedeljek, zato sva imeli nekaj prostega časa, ki sva ga izkoristili z raziskovanjem soseske in okolice. Peš sva šli tudi do kmetije, kjer ima trgovina in marmeladnica Les Eroles sedež. Prve dni sva se na delo vozili z Glorio, saj kolesa še niso bila pripravljena za uporabo. Dopoldne sva delali najpogosteje od 10h do 14h zjutraj. Delo pa nama je bilo obema pisano na kožo. Veliko sva lupili najrazličnejšega sadja za marmelade, rezali zelenjavo, poleg tega pa sva tudi etiketirali marmelade, ko so bile te pripravljene za prodajo. Od sadja sva pripravljali jagode, hruške, jabolka, nektarine, breskve, marelice, češnje, banane, fige in murve.

Površina kmetije se razteza na 7 ha. Gojijo pa najrazličnejše vrste zelenjave, kot je krompir, korenje, blitva, fižol in stročji fižol (več vrst), bučke, jesenske buče, paprika, paradižnik, jajčevce, razne solate, šparglje, čebulo. Zanimiv nama je bil vijoličen krompir, ki pa se od navadnega po okusu ne razlikuje kaj preveč. Poleg tega pa tudi paradižnik. Nekateri so res ogromni, kljub temu, da ne uporabljajo nobenih fitofarmaceutskih pripravkov.

V trgovini je bilo v času najinega obiska veliko turistov, nekaj pa je tudi stalnih gostov. Poleg Špancev je veliko Francozov, saj kraj leži blizu francoske meje. Poleg njih pa tudi Rusi in Angleži.

Na kmetiji dela poleg Glorie tudi njen mož Xavi, ki ji v prostem času pomaga, njen oče in dva kmeta, ki sta tam zaposlena. V času najinega bivanja je bila sezona stročjega fižola, zato so kmetje imeli delo s pobiranjem le-tega.

Po končanem delu sva kosili in potem s kolesi odšli domov, kjer sva imeli počitek do 17. ure, ko je Gloria domov pripeljala otroka, ki sva ju pazili do običajno pol desete ali desete zvečer. Otroka pa sta bila kar živahna. Po navadi smo vedno našli kaj za delat. Otrokoma sva morali pripraviti popoldansko malico okoli 18h in večerjo okoli 20h zvečer. Včasih sva si popoldansko varstvo otrok razdelili, da sva si malo spočili ušesa. Velikokrat smo se šli kopat na bazen k stricu, ki je živel blizu nas. Zanimivo je, kako se lahko otroci hitro zatopijo v eno stvar in pozabijo na vso okolico in pa predvsem čas. Dostikrat se je zgodilo, da sva Arama in Ado morali dolgo priganjati, da sta šla iz bazena. Poleg tega pa smo dostikrat šli po murve v bližnji gozd. Včasih smo le-te kasneje predelali v marmelado. Tudi delo varuške ni tako enostavno kot se sliši. Velikokrat sva morali biti zelo vztrajni in potrpežljivi.

Delo na kmetiji je bilo enostavno, vendar vseeno dovolj raznoliko, da ni bilo nikoli monotono. Paziti otroke je bilo zahtevnejše, saj smo se lahko sporazumevali le v španščini. Kljub vsemu, je bila izkušnja zanimiva in poučna, saj sva spoznali tujo kulturo, obnovili znanje angleščine, španščine in se naučili tudi nekaj katalonskih besed.

